

Rondelul cuvintelor Ființei

După Heidegger

Când se-ntorc vorbele-n Cuvânt
Cu tâlcuri mute și rotiri
Îndepărtatul dar răsfrânt
În vasul noii sale firi

Luând aici un nou vestmânt
Dar luminând vechi potriviri...
Când se-ntorc vorbele-n Cuvânt
Cu tâlcuri după mari rotiri

Ne poartă către un lac sfânt
De obârșii și de zidiri
Cu Ființe muritorii sînt
Una-n tăcerea altei rostiri

Când se-ntorc vorbele-n cuvânt

Pan IZVERNA

Îngerii mei

Îngerul de la hotarul de apus
A plâns.
Avea ochii închiși și fața senină
Și nu lăsa tristețea să vină.

Îngerul de la hotarul de răsărit
A zâmbit.
Avea chipul scaldat în lumină
Și nu lăsa uitarea să vină.

Îngerul de la hotarul de miazănoapte
Auzea șoapte.
Avea inima de mirare plină
Și nu lăsa neliniștea să vină.

Îngerul de la hotarul de miazăzi
Vedea minuni.
Avea sufletul dornic ca miracolul să țină
Și aștepta ca dragostea să vină.

Cristina RADULIAN

Nu-mi spune

Nu-mi spune cum ai ucis iubirea,
Mai bine ascultă pianul din hol.
Nu mai privi floarea albă din glastră,
Căci mâine o voi planta
În grădina din nori.

Nu-mi spune cum ai ucis iubirea,
Mai bine citește un poem antic.
Nu mai atinge cu gândul tabloul,
Căci mâine-l voi vinde
În târgul cel vechi.

Nu-mi spune cum ai ucis iubirea,
Mai bine pleacă spre alte zări.
Nu-nchide ușa în urma ta,
Căci mâine voi privi
Cum te îndepărtezi...

Maria Magdalena-JINDICEANU

**Lăsarea serii
peste curcubeu**

Lăsarea serii
peste curcubeu
mă fascina cu pletele
vărsate-n vânt.

Deodată fața-mi
ridicată se arcuia peste
un gard, cu mult mai
înat,
dintr-o altă vecie!

Seara , amestecată
cu clopote, nearcuită,
se-adâncea
în noapte!

Chiar crezi piesele
nemutate din tine,
precum cuburile așezate
în turnuri alese,
spre cunoscutele zări!

Aceea se arcuia
pentru totdeauna uitată
era geanta memoriei
lăsată în vânt.

C. KAPITZA

Peisaj lunar

Meteorii săpau grote în defileuri deșarte,
Și trupuri de calcar aglomerau podurile crestate în piatră.
Sculptor îmbatat de amurguri violete apuse în văi și-n torente,
Un pas inspirat de muza închipuită a unui înaripat secând în celest.

Iscoadele vântului purtau ace de timp ce trezeau resemnări.
Peisaje creonate de mimetice imperii expresioniste
Și fazele lunii clătinau munți ai noptii...
Trezirea ce succeda coborârea printre cei vii.
Împădurirea gândului unei reveniri din reverie.

Emilia BUCUR

Armonii baroq
*Din creația cenaclului Muzeului de Istorie
a Municipiului București*

Zăpada

Am uitat să vă spun...

Zăpada prin care mergeam cânta a departe.

Fiecare pas era un golf de singurătate în care fuga era o stăpână naivă și puternică, și totuși... mă opresc. Nu mai știu a merge! Am început să-mi respir vorbele spuse și nespuse. Nu mai știu a țipa! Ochi de pretutindeni mă fixează la stâlplul tăcerii.

Mi-e frică? Toate amurgurile mi-au căzut peste mâini și încep să scriu cu un apus împovărat de ger. Atâta timp cât mai pot să-mi zgârii somnul până la sângerare, atâta timp cât mai simt că se mai poate iubi, nu-s încă mort. Sunt bolnav de neîntoarcere.

N-am să mă pot întoarce niciodată să văd de unde izvorăște râsul pe care mi l-ai furat și care te îmbată și te joacă până la uitare. Numai copacilor le e dat să trăiască așa: unul lângă altul, niciodată doi. Rugăciunea mea dezbrăcată de cuvinte stă zăludă pe frunze și cântă mut a îngenunchere, și nici măcar frunzele nu sunt frunze, sunt doar umbrele lor uitate acolo de o seară aburită de cafea.

Nu mă mai pot întoarce nici să-mi văd umbra!

E rău, e bine? Cine să mai știe... Aceeași palmă de pământ te poate hrăni sau te poate ascunde. Cine mai știe dacă trupul mai poate să se înalțe până la inima visului.

Mi-e frică și merg înspre frică. Sunt conștient că drumul meu e zadarnic, că la capătul lui voi găsi un alt început pe care am să mă duc cu mâinile întinse, ca orbul.

Zăpada prin care mergeam cânta a departe.

Mult prea departe ca trupul învins să poată arde peste zăpezi, peste piatră, acolo unde sunt furat de respirația vremii.

Visele

Am uitat să vă spun...

Ieri, după vecernie, mi-am adunat visele la o cafea, oferindu-le pișcoturi și câteva cuvinte bolnăvicioase pe care ochiul le-a strâns de pe drumuri, acele drumuri străbătute de respirația prea obosită de a nu recunoaște neputința de a mângâia cerul cu mâna, acele drumuri pe care le-am adunat într-un pumn și le-am dat foc pentru ca nimeni și în special tu să nu mai mergi îmbrăcat în singurătate călcând peste blestemul de lemn trecător.

Ieri, după vecernie, visele mi-au coborât peste nume, lăsând doar candela să fie stâlp de lumină pentru lacrima din rugăciunea ce pregătește nașterea unei dimineți străine în care inima merge alături de tine pe celălalt trotuar al întâmplării.

Frunzele mor, verdele lor niciodată!

Alexandru CIOCIOI

Rugăciune

Haida hei, oho, aha!
Eu sunt lup, tu ești o stea.
Mult prea sus, nu te ajung
Lătră noaptea când te strig.
Vine glonțul oarecui
Din pușca departelui
Să-și facă din mine stat
Între noapte și păcat.
Oho hoo, aha, ehei!
Fă-te înger, fă ce vrei
Dă-mi și mie o scăpare
Focul stinge-l pe răbdare
Pune bir pe rugăciune
Sapă-mi loc de-ngropăciune
Mai pe unde o să plângă
Apa zorilor nătângă
Dacă tot nu vrei să-mi fii
Învieră căpătâi.

Stea, din cerul nimănu.

Mihai ANTONESCU